16/04/2022

Ναυπάκτου Ιερόθεος: Το πολίτευμα της Ορθοδοξίας είναι ιεραρχικό

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Ναυπάκτου και Αγίου Βλασίου

Γραπτό Κήρυγμα για την Κυριακή των Βαΐων εξέδωσε ο Τοποτηρητής Μητροπολίτης Ναυπάκτου και Αγίου Βλασίου κ. Ιερόθεος με τίτλο 'Οι άρχοντες και ο λαός'. Ο Σεβασμιώτατος, μεταξύ άλλων, τόνισε ότι "Ο ρόλος της Εκκλησίας σήμερα, όπως πάντα, είναι να βοηθά τον άνθρωπο να γίνει ευλογημένος λαός του Θεού".

Παρακάτω μπορείτε να διαβάσετε όλο το κήρυγμα του Σεβασμιωτάτου:

«όχλος πολύς… έλαβον τα βαΐα των φοινίκων και εξήλθον εις υπάντησιν αυτώ…»
(Ιω. ιβ' 12-13)

Αγαπητοί αδελφοί,

Εισερχόμενος ο Χριστός στα Ιεροσόλυμα για να πάθη υπέρ όλου του κόσμου επευφημείται από τον λαό ως νικητής του θανάτου, λόγω της αναστάσεως του

Λαζάρου. Το εκπληκτικό είναι ότι ο λαός που επευφημεί τώρα τον Χριστό, αυτός ο ίδιος θα ζητήση μετά λίγες μέρες την καταδίκη Του. Ο ενθουσιασμός υπέρ του Χριστού σύντομα θα μεταβληθεί σε οργή εναντίον Του.

Μάλλον δεν θα μεταβληθεί, αλλά θα του τον μεταβάλλουν οι άρχοντές του. Είναι μια, από τις τόσες πολλές περιπτώσεις που υπάρχουν στην ιστορία, μάλιστα χαρακτηριστική περίπτωση αλλοιώσεως της γνώμης, της θελήσεως και του πραγματικού συμφέροντος του λαού από τούς τεταγμένους να τον κυβερνήσουν. Ας δούμε λίγο πλατύτερα το θέμα γιατί είναι αρκετά ενδιαφέρον και πάντα επίκαιρο.

Οι Γραμματείς και οι Φαρισαίοι ήταν οι άρχοντες του Ιουδαϊκού λαού της εποχής του Χριστού, που τον έκαναν ο,τι ήθελαν, τον μετέτρεψαν σε όχλο. Και μάλιστα αυτά τα έκαναν εν ονόματι του Νομου. Συμπεριφέρονταν πολύ αλαζονικά και υπεροπτικά. Υποτιμούσαν τον λαό. Γι’ αυτούς που ακολουθούσαν τον Χριστό είπαν οι Φαρισαίοι: «Ο όχλος ούτος ο μη γινώσκων τον νόμον επικατάρατοι εισί» (Ιω. ζ’, 49).

Το κακό είναι ότι οι ίδιοι δεν ήξεραν και δεν ήθελαν να γνωρίσουν τον Νομο στον λαο. Παραθεωρούσαν ακόμη και την ηθική επιταγή του. Οι Φαρισαίοι είπαν στούς Μαθητάς του Χριστού: «Διατί μετά των τελωνών και αμαρτωλών εσθίει ο διδάσκαλος υμών;» (Ματθ. θ’, 11).

Ακόμη, στα Ευαγγέλια βλέπουμε μια συνεχή προσπάθεια των αρχόντων να διαστρέφουν την αλήθεια και να πλανούν τον λαο. Ήθελαν να τον κρατούν στην πλάνη. Έκαναν τα πάντα για να συκοφαντήσουν το πραγματικό έργο του Χριστού.

Είναι γνωστόν ότι οι άρχοντες των Ιουδαίων για να καταδικάσουν τον Χριστό σε θάνατο χρησιμοποίησαν δύο κατηγορίες, μια θρησκευτική και μια πολιτική. Η θρησκευτική ήταν ότι ονόμαζε τον εαυτό Του Υιο του Θεού: «Πατέρα ίδιον έλεγε τον Θεόν, ίσον εαυτόν ποιών τω Θεώ» (Ιω. ε’, 18).

Η πολιτική ήταν ότι με την διαγωγή Του προκαλούσε τούς Ρωμαίους να έλθουν και να καταστρέψουν τον Ισραήλ: «Τι ποιούμεν, ότι ούτος ο άνθρωπος πολλά σημεία ποιεί; Εαν αφώμεν αυτόν ούτω, πάντες πιστεύουσι εις αυτόν και ελεύσονται οι Ρωμαίοι και αρούσιν ημών και τον τόπον και το έθνος» (Ιω. ια’, 47-48).

Τον παρουσίασαν εχθρόν του έθνους! Ακόμη και κατά την άδικη δίκη εναντίον Του έκαναν τα πάντα για να «πείσουν» τον λαο να ζητήση την ελευθέρωση του Βαραββά και την καταδίκη του Χριστού.

Αντίθετα με τούς άρχοντες του Ισραήλ ο Χριστός αγάπησε πολύ αυτόν τον λαό.

Τον είδε ως μη έχοντα ποιμένα. «Ιδών δε τούς όχλους εσπλαγχνίσθη περί αυτών, ότι ήσαν εκλελυμένοι και ερριμένοι ως πρόβατα μη έχοντα ποιμένα» (Ματθ. θ', 39). Έτσι, το πρόβλημα του λαού για τον Χριστό είναι πρόβλημα ποιμένων – αρχόντων.

Και ο Χριστός υπήρξε ο πραγματικός Ποιμήν του, γι αὐτό διεκήρυξε: «Εγώ ειμί ο Ποιμήν ο καλός. ο ποιμήν ο καλός την ψυχήν αυτού τίθησιν υπέρ των προβάτων» (Ιω. ι', 11).

Πράγματι, ο Χριστός, όπως επανειλημμένα τονίζεται στα άγια Ευαγγέλια, εσπλαγχνίσθη τον λαό, τον δίδαξε, τον θεράπευσε, του ικανοποίησε τις υλικές του ανάγκες, πέθανε γι αὐτόν.

Επίσης, στούς Μαθητάς Του είπε να μη κατεξουσιάζουν τον λαό, όπως το κάνουν οι «άρχοντες των Εθνών», αλλά να τον διευθύνουν με ταπείνωση. Την Μεγάλη Εβδομάδα σ ένα τροπάριο παρουσιάζεται ο Χριστός να λέγη: «Ου κλήρος γαρ εμός τυραννίς δε γνώμη αυθαίρετος» που ερμηνεύεται ότι «δεν είναι θεσμός και νόμος ιδικός μου η αυθαιρεσία, αλλά αυτό είναι των τυράννων».

Ο Χριστός δεν είναι τύραννος, αλλά ο πραγματικός άρχοντας. Τετοιος Ποιμένας δεν παρουσιάσθηκε άλλος στην ανθρωπότητα. Ο Χριστός με όλο Του το έργο, τον άβουλο όχλο, που ήταν το θύμα των επιγείων αρχόντων, τον έκανε λαό του Θεού, άγιο Σώμά Του.

Έτσι, μέσα στην Εκκλησία ζούμε αυτήν την οικειότητα με τον αιώνιο και πραγματικό Ποιμένα μας. Έχουμε κοινωνία με τον Θεο, και έτσι αποκαθίσταται η ελευθερία μας.

Όταν λέμε λαό του Θεού δεν εννοούμε απλώς τούς λαϊκούς ή την λαοκρατία (λαϊκοκρατία), ούτε τούς Κληρικούς ή την Κληρικοκρατία, αλλά την εν Χριστώ ενότητα Κληρικών και λαϊκών. Οι λαϊκοί δεν είναι ούτε το ανεξάρτητο ούτε το παθητικό στοιχείο μέσα στην Εκκλησία, αλλά το χαρισματούχο, που μαζί με τούς Κληρικούς αποτελούν τον ένδοξο και τετιμημένο λαό του Θεού.

Έτσι, **το πολίτευμα της Ορθοδοξίας είναι ιεραρχικό, υπάρχει ιεραρχία και σεβασμός.**

Ο Χριστός πολέμησε με την αγάπη και τον Σταυρό Του το κατεστημένο της εποχής Του. Είναι ο «Ποιμήν ο καλός» που ελευθέρωσε τον άνθρωπο, και από άβουλο όχλο τον έκανε λαό Του. Ο ρόλος της Εκκλησίας σήμερα, όπως πάντα, είναι να βοηθά τον άνθρωπο να γίνει ευλογημένος λαός του Θεού.

Ο Τοποτηρητής Μητροπολίτης

+ Ο Ναυπάκτου και Αγίου Βλασίου Ιερόθεος